

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายวิรุฬห์ แสงเทียน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๓/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๕/๒๕๖๔

วันที่ ๒๒ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง { ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสองและเอกสารประกอบแล้ว เห็นว่าคดีเป็นปัญหาข้อกฎหมายและมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ จึงไม่ทำการไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๒๑ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสาม มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสี่หรือไม่ และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสองและวรรคสี่ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย นอกจากที่บัญญัติคุ้มครองไว้เป็นการเฉพาะในรัฐธรรมนูญแล้ว การใดที่มีได้ห้ามหรือจำกัดไว้ในรัฐธรรมนูญหรือในกฎหมายอื่น บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพที่จะทำกรานั้นได้และได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ ตราบเท่าที่การใช้สิทธิหรือเสรีภาพเช่นว่านั้นไม่กระทบ

กระเทือนหรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น” วรรคสอง บัญญัติว่า “สิทธิหรือเสรีภาพใดที่รัฐธรรมนูญให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ หรือให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ แม้ยังไม่มี การตรากฎหมายนั้นขึ้นใช้บังคับ บุคคลหรือชุมชนย่อมสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพนั้นได้ตามเจตนารมณ์ ของรัฐธรรมนูญ” วรรคสาม บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่ได้รับความคุ้มครองตาม รัฐธรรมนูญ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้” วรรคสี่ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพหรือจากการกระทำให้ ความผิดอาญาของบุคคลอื่น ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาหรือช่วยเหลือจากรัฐตามที่กฎหมาย บัญญัติ” มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ ของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควร แก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็น ในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” วรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับ เป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง” และมาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็น ผู้กระทำความผิดมิได้” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา จะบังคับให้บุคคลให้การเป็นพยานปฏิบัติต่อ ตนเองมิได้”

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ กำหนดขั้นตอนการตรวจ พยานหลักฐานไว้ในมาตรา ๒๑ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีที่มิได้มีการโต้แย้งพยานหลักฐานใด หรือมีการโต้แย้งแต่ไม่มีเหตุแห่งการโต้แย้งโดยชัดแจ้ง ศาลจะมีคำสั่งให้รับฟังพยานหลักฐานนั้นโดยไม่ต้อง โต้สวนก็ได้ แต่หากมีการโต้แย้งพยานหลักฐานใดหรือเมื่อศาลเห็นเอง ให้ศาลดำเนินการสืบ พยานหลักฐานนั้น โดยกำหนดวันนัดสืบพยานและแจ้งให้คู่ความทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน” และกำหนดขั้นตอนการพิจารณาไว้ในมาตรา ๒๒ ซึ่งบัญญัติว่า “ในคดีที่อัยการสูงสุด พนักงานอัยการ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นโจทก์ ให้ศาลนำรายงานและสำนวนการ สอบสวนหรือสำนวนการโต้สวนข้อเท็จจริงของโจทก์ มาเป็นหลักในการแสวงหาความจริง และ อาจสืบพยานเพิ่มเติมเพื่อหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานได้ตามที่เห็นสมควร”

เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มีเหตุผล และเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ตราขึ้นเนื่องจากการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการ มีผลกระทบต่อเสถียรภาพความมั่นคงทางสังคมและเป็นอันตรายต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน และนับวันจะมีความร้ายแรงมากขึ้นและเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินหรือผลประโยชน์จำนวนมหาศาล หากไม่ได้รับการแก้ไข โดยเร่งด่วนในที่สุดจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐและประโยชน์ของประชาชน เพื่อให้การป้องกัน และปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และคดีความที่เกี่ยวข้อง ทั้งหลายได้รับการพิจารณาพิพากษาอย่างเสมอภาค รวดเร็ว และเป็นธรรม สมควรให้มีกฎหมายว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบขึ้น เพื่อใช้ในการดำเนินคดีของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติ มิชอบ ซึ่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นกฎหมายที่บัญญัติ ให้ศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ นำวิธีพิจารณาระบบไต่สวนมาใช้ในการ ดำเนินคดี โดยบัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ซึ่งหลักการสำคัญของการแสวงหาข้อเท็จจริงระบบไต่สวน ศาลเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการพิจารณาคดี โดยสามารถแสวงหาพยานหลักฐานได้เองและเปิดโอกาสให้ คู่ความมีสิทธิในการเสนอพยานหลักฐานต่อศาลได้อย่างเสมอภาคกัน ดังนั้น ในการพิจารณาคดีทุจริต และประพฤติมิชอบ พยานหลักฐานทั้งหมดจึงเป็นพยานหลักฐานของศาล ไม่มีประเด็นว่าฝ่ายใดมีการระ การพิสูจน์ แต่เป็นหน้าที่ของศาลที่จะทำการไต่สวน โจทก์และจำเลยมีหน้าที่เสมือนเป็นผู้ช่วยศาล ในการแสวงหาข้อเท็จจริง โดยเสนอต่อศาลว่ามีพยานหลักฐานใดบ้างที่จะสนับสนุนข้ออ้างของตน สำหรับการตรวจพยานหลักฐาน พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ บัญญัติเรื่องดังกล่าวไว้ในมาตรา ๒๑ เพื่อให้คู่กรณีอีกฝ่ายเห็นพยานหลักฐานที่ฝ่ายตนเสนอต่อศาล หากคู่กรณีฝ่ายใดยอมรับพยานหลักฐานของอีกฝ่ายหนึ่ง ข้อเท็จจริงในประเด็นนั้นก็เป็นอันยุติ ศาลจะไม่ ทำการไต่สวน เพื่อให้กระบวนการพิจารณาคดีดำเนินไปได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ มาตรา ๒๑ วรรคสอง บัญญัติให้กรณีที่มีได้มีการโต้แย้งพยานหลักฐานหรือมีการโต้แย้งแต่ไม่มีเหตุแห่งการโต้แย้งโดยชัดแจ้ง ศาลก็ไม่จำเป็นต้องไต่สวนก็ได้ เพื่อให้คู่กรณีฝ่ายที่ไม่ยอมรับพยานหลักฐานต้องโต้แย้งแสดงเหตุผลให้ชัดแจ้ง ว่าเหตุใดจึงไม่ยอมรับ รวมทั้งหากโต้แย้งก็ต้องมีเหตุแห่งการโต้แย้งอย่างชัดแจ้ง การตรวจพยานหลักฐาน ทำให้โจทก์จำเลยเห็นถึงพยานเอกสารและพยานวัตถุทั้งหมดในสำนวน และศาลจะนำพยานหลักฐานนั้น ไปชั่งน้ำหนักกับพยานหลักฐานอื่นเพื่อวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานทั้งหมดในคดีมีน้ำหนักเพียงพอที่จะพิจารณา พิพากษาว่าจำเลยเป็นผู้กระทำผิดหรือไม่ หากศาลเชื่อว่าจำเลยเป็นผู้กระทำผิดก็จะพิพากษาลงโทษจำเลย กระบวนการพิจารณานี้จึงมิได้เป็นการบีบบังคับให้จำเลยต้องโต้แย้งพยานหลักฐานที่โจทก์เสนอต่อศาล จำเลยยังคงมีสิทธิที่จะไม่โต้แย้งหรือไม่ให้การเกี่ยวกับพยานหลักฐานนั้น หากจำเลยเห็นว่าการใช้สิทธิ

หรือการไม่ให้การดังกล่าวจะเป็นผลดีต่อจำเลยมากกว่าการโต้แย้ง แม้ว่ากระบวนการพิจารณาตามบทบัญญัตินี้ หากจำเลยไม่โต้แย้ง โจทก์ไม่ต้องนำสืบพยานหลักฐานในกระบวนการไต่สวน แต่โจทก์ยังต้องเสนอพยานหลักฐานต่อศาลในชั้นการตรวจพยานหลักฐาน ซึ่งจำเลยสามารถตรวจสอบพยานหลักฐานนั้นได้ตลอดจนมีสิทธิจะโต้แย้งคัดค้าน การคัดค้านจึงเป็นสิทธิของจำเลยมิใช่เป็นหน้าที่บังคับให้ต้องกระทำ บทบัญญัติที่ให้จำเลยโต้แย้งคัดค้านพยานหลักฐานของโจทก์อย่างชัดแจ้ง จึงมิได้เป็นกระบวนการพิจารณาที่ผลกระทบบังคับโจทก์จากหน้าที่พิสูจน์ว่าจำเลยกระทำความผิดมาเป็นการให้จำเลยมีภาระในการโต้แย้งคัดค้านแต่อย่างใด และหากจำเลยไม่โต้แย้งหรือโต้แย้งแต่เหตุแห่งการโต้แย้งไม่ชัดแจ้ง ศาลอาจมีคำสั่งรับฟังพยานหลักฐานนั้นโดยไม่ต้องไต่สวน ซึ่งมีความหมายเพียงว่าศาลนำพยานหลักฐานนั้นเข้าสู่สำนวนเป็นพยานหลักฐานที่ศาลรับฟังได้โดยชอบด้วยกฎหมาย แต่มิได้หมายความว่าศาลวินิจฉัยว่าข้อเท็จจริงยุติตามพยานหลักฐานนั้น โดยศาลจะต้องนำพยานหลักฐานทั้งหมดมาชั่งน้ำหนักเพื่อวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานทั้งหมดเพียงพอที่ศาลจะเชื่อว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ แล้วจึงพิพากษาไปตามพยานหลักฐานนั้น กระบวนการรับพยานหลักฐานในขั้นตอนการตรวจพยานหลักฐานที่ไม่มีการโต้แย้งหรือไม่มีเหตุผลแห่งการโต้แย้งโดยชัดแจ้ง จึงไม่ใช่กระบวนการพิจารณาที่รวบรัดตัดขั้นตอนจนกระทบต่อการให้ความยุติธรรม ส่วนบทบัญญัติแห่งวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกำหนดให้ศาลนำรายงานและสำนวนการสอบสวนหรือสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของโจทก์ในคดีที่อัยการสูงสุด พนักงานอัยการ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นโจทก์ มาเป็นหลักนั้น ศาลเพียงอาศัยเค้าโครงเรื่องที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือพนักงานอัยการได้เรียบเรียงไว้ในชั้นไต่สวนหรือสอบสวน เพื่อศาลจะรับฟังพยานหลักฐานที่คู่ความทั้งสองฝ่ายเสนอมาน้ำหนักน่าเชื่อถือตามที่ฝ่ายโจทก์กล่าวอ้างและฝ่ายจำเลยคัดค้านโต้แย้งหรือไม่ โดยไต่สวนไปตามสำนวนการสอบสวนหรือคำฟ้องของโจทก์ เนื่องจากเอกสารดังกล่าวได้ผ่านกระบวนการแสวงหาข้อเท็จจริงมาแล้วชั้นหนึ่ง แต่ก็มีได้เป็นการผูกมัดศาลให้ต้องถือข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามเอกสารเหล่านั้น ทั้งนี้ ศาลมีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงจากพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานวัตถุ หรือพยานอื่นใดจากจำเลยหรือหน่วยงานหรือบุคคลใดที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมได้ตามที่ศาลเห็นสมควร ซึ่งเป็นไปตามระบบไต่สวนที่ศาลมีบทบาทและหน้าที่ในการสืบพยานบุคคลเพื่อค้นหาความจริงได้ด้วยตัวเอง และยังเปิดโอกาสให้จำเลยมีสิทธิในการต่อสู้คดีเสนอพยานหลักฐาน รวมทั้งโต้แย้งและหักล้างพยานหลักฐานของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งได้อย่างเต็มที่ การนำสำนวนคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาเป็นหลักจึงมิได้เป็นการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าจำเลยกระทำความผิดแต่อย่างใด ไม่ได้เป็นบทบังคับให้ศาลต้องรับฟังข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเป็นที่ยุติตามรายงานและสำนวนการสอบสวนหรือสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่ประการเดียว

ยิ่งไปกว่านั้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๕ วรรคหก ยังให้การพิจารณาของศาลฎีกาและศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นำสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นหลักในการพิจารณาด้วย เช่นนี้ ข้อโต้แย้งของจำเลยทั้งสองทุกประเด็นฟังไม่ขึ้น ดังนั้นพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ ขึ้นตอนการตรวจพยานหลักฐานตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และไม่ได้บังคับให้บุคคลให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง ส่วนขั้นตอนการพิจารณาตามมาตรา ๒๒ ก็ไม่ได้เป็นบทสันนิษฐานว่าจำเลยกระทำความผิด ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรมและไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๒๑ วรรคสอง และมาตรา ๒๒ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๒๑ วรรคสอง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสาม มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสี่ และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๒๒ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ